

SZENT IMRE HERCEG SÍRJA FÖLÖTT

Alszik a herceg. Csöndben lépjetelek!
Isten vitéze békén szendereg.
Az álma tiszta, mint a holdas ég,
Isten ölébe hajtja szép fejét
és alszik itt, kilencszáz éve már,
királyi sarj-ki mégsem volt király...

Emléke: napfény, halála: derű,
nincs benne semmi, semmi keserű.
Kerub-seregbe kellett egy legény,
Isten szeméből rávetett a fény:
hát minden földi rögdologgal végzett
s az égbe ment föl liliom-vitéznek.

Emléke: boldog, múlása: derű
és mégis fáj és mégis keserű.
Kilencszázéves könnycsepp fojtogat,
e föld felett e vén tornyok alatt.
És jajdul bennem titkos, ősi gyász,
mely lappangott, mint elfulladt párás,
-kilencszázéves pernye ülte meg,
de most fölizzik, szívem megremeg-
egy néma jajszó ajkamra túl
és sírok némán, vigasztalanul.

Mert százszoros e régi veszteség,
hogy oly árvának tudom nemzetét,
amilyen árva –nép- még egy se volt,
mióta embert lát az égi bolt.

Mivé lett volna – Istenem - e nép,
ha el nem hívód első herceget,
ha tiszta ágban hajt a törzs tovább
s nem jöttek volna törpék s mostohák?
Bizánc, Velence nem a Tisza tája
vadócba sorvadt Árpád tiszta fája!

Mivé lett volna ez a föld-darab,
ha e királyfi él és itt marad?
Óh, mennyi könnyünk s vérünk nem foly
el...
ha minden csöppre éber gond ügyel?
És nem csorbul ki – jaj tudom – soha
a magyar kard, e Krisztus-pallosa ,
ha véges-végig magyar kézben áll!
Királyi sarj volt – mért nem lett király?

Kerub-seregbe kellett egy legény,
Isten szeméből rávetett a fény:
hát minden földi rögdologgal végzett-
s kilencszáz év szétszórta ezt a népet...

Hát hogyne fájna pokolkínnal ez?
Riadva kérдем, hogy már most mi lesz?
S ha bús panaszként jajdul most e szó,
ne vedd róvásra örök Alkotó,
de koldus jajgat népe romjain
s még most is fáj e régi, régi kín!

Hát hogyné sírnám: Kelj fel hercegünk?
Ha nem kelsz, hát szálíg elveszünk!
Kárpát karéja mind lenyesve már,
ébredj királyfi, most kell a király!

Nézd, itt a kardom, rozszant régi penge,
négy évig hordtam világfürgetegbe
-kicsiny erővel, apró, bús, magyar-
de elvérezték mind, mind az erők
s négy világtájba szórt szét a vihar!

Te ifjú voltál, szép magyar virág,
és ifjú sírja itt most bánatát.
Kell, hogy megértse hát ez árva szót,
e kínból-sarjadt, könnybe-fulladás:
ébredj királyfi, kelj föl, költelek:
a te szavadra lesz még új sereg!

Nem mozdulsz? Alszol?Jaj, hát jaj nekünk,
Se út, se híd...lehullunk, elveszünk...

De csitt! Mi ez? – A templombolt alatt,
mit zengenek a visszhangos falak?
Csitt...Csöndesen! Ó áldott, égi szó...
Úgy muzsikál s oly léleknyugtató:

**SZENT IMRE KÁPOLNA
CSERMAJOR**

„Csak testem alszik. Fönn virraszt a lélek
S járok az élen ifjak seregének!
Szűz-Anya kertje nem vész el soha,
idők járása bármily mostoha!
Próbálja fagy vagy ellenség dühe:
rozsdátlan pánt a Kárpát gyűrűje!
S ha porba sujt is bármi földi átok:
az égi szem vigyázva néz reátok.
Mi összeomlott: csak egy nemzedék,
amelyen úr lett bűn és sötétség,
de jön nyomába már az új sereg,
félíg még játszik, félíg még gyerek,
ám nézd: a lelke győzelmes remény,
mert gyémánt-kristály, tiszta és kemény.
Rajt földi fegyverkarcolást sem árt,
de legyőz mindent: sorsot és halált.
Hatalma, fénye századokra ér,
mert én vagyok az élen a vezér.
Előttük járok láthatatlanul,
új Pusztaszer, hová e had vonul,
új Pusztaszer és új diadal,
mert férfi mind és magyarabb magyar!”

Elzeng a hang. – Már némák a falak.
Legenda jár a boltozat alatt.
A herceg alszik. Csöndben lépjetelek!
Isten vitéze békén szendereg.
Az álma tiszta, mint a holdas ég,
Isten ölébe hajtja szép fejét...

Alszik a test, kilencszáz éve már,
de lelke égi kürtön trombitál.
S a hada nő, mint tiszta csillagtábor
s egyszer egy jelre megindul magától.
De most még szunnyad,csöndben alszik itt,
Csitt...csöndesen...győzelmet álmodik...

*vitéz Somogyváry Gyula
Székesfehérvár 1930.*